

JOANN CHANEY

A HOL TOD IG

Az év
legizgalmasabb
krimije.

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

JOANN CHANEY

A
HOL
TOD
IG

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Mert egy tolvaj kirabol, elveszi mindened
De egy csalfa szerető ássa meg sírhelyed
Ölel és csókol, és annyiszor becsap
Ahány talpfa a síneken, vagy égen a csillag.*
– Az Old Smokey tetején,
amerikai népdal

*„Annyira gyűlölöm, hogy képes lennék magamat is tönkre-
tenni, csak hogy magammal rántsam.”*

– Rita Hayworth, *Gilda*

*Két dilemma izgatja az emberi agyat. Hogy tarts meg vala-
kit, aki menni akar? És hogy szabadulj meg valakitől, aki
marad mindenáron?*

– Danny DeVito, *A rózsák háborúja*

YOU CAN'T ALWAYS GET WHAT YOU WANT

(NEM MINDIG KAPHATOD MEG, AMIT AKARSZ

– *THE ROLLING STONES*)

HA ANÉLKÜL PRÓBÁLOD MEG KINYÍRNI a feleségedet, hogy lenne rá egy terved, fel fogsz sülni.

De akad jó néhány seggfej, aki így tesz. Férfiak, akik a pillanat hevében elhatározzák, hogy végeznek életük párjával, mert éppen dühösek rá, féltékenyek, vagy egyszerűen belefáradtak az állandó nyaggatásba, és nem akarnak a válással bajlódni. Aztán végül lebuknak. Mindig lebuknak.

Jó néhány feleséggyilkos sínylődik a börtönben. A cementfalat bámulva tengetik napjaikat, kosárlabdáznak meg semmittevésel ütik el az időt, és közben azt kívánják, bár ne kerestek volna rá Google-ön az otthoni számítógépen arra, hogy *hogyan öld meg a feleséged nyom nélkül*, mivel a zsaruknak elég volt egy pillantást vetniük a keresési előzményekre, és – BUMM! – gyilkosból elítéltek lettek.

Vagy esetleg azt kívánják, hogy bár ne otthon tették volna a há-lószobában, ahol csupa vér lett a matrac és a fal, és a zsaruk azonnal mintát tudtak venni belőle. Begyűjtötték a különféle bizonyítékokat, függetlenül attól, hogy mennyi hipóval locsolta fel előtte a fickó a helyszínt, vagy hányszor porszívózott fel. Az ilyen férfi végül azt kívánja, bár inkább elhagyta volna a feleségét. Bár bebújt volna a tornacipőjébe, hogy lelépjen egy másik városba, ahol megváltoztatja a

nevét, és talál egy másik nőt, akivel ágyba bújhat. Nincs is jobb hely a világon *Amerikánál* arra, hogy valaki új életet kezdjen. Ezt bármelyik ötödikes megmondja, akinek van történelemlönyve.

Az ilyen hapik mégis azt hiszik, hogy megúszhatják. Ám azt is elmondják bárkinek, aki hajlandó őket végighallgatni, hogy szeretik a feleségüket. Lelki társak vagyunk, szerelem volt első látásra, nem követhettem én el, hiszen *hogyan élhetnék nélküle...* Csakhogy egy ilyen férfinak sikerül utána élni, ó, de még mennyire: kezdetben bosszút esküszik, és elzárkózik a kíváncsi szemek elől, de aztán idővel megjelenik a Red Lobsterben péntek esténként egy új nővel. Eladja a felesége kocsiját, és fekete szemeteszsákokba gyömmöszöli a ruháit, majd elviszi valamilyen adománygyűjtő szervezethez. Túl hamar továbblép, és emiatt biztosan lebukik, még ha nincs is tanú, aki miatt hiba csúszik a tervébe, se vérfojtok a szőnyegen meg gyanús internetes keresések.

Sarokba szorítja magát, és amikor bilincset pörgetve, vigyorogva bekopognak a zsaruk, senki sincs meglepve – legalábbis őt leszámítva. A bűnözők többségének nincs sok sütnivalója, valószínűleg ezért is végzik bűnözőként.

És legyünk egy kicsit őszinték. Ha egy nőt meggyilkolnak, valószínűleg a férje a bűnös. Szinte mindig a férj az elkövető. A fenébe is, bárki tudja ezt, akinek vannak alapvető kábelcsatornáit, és egy csöppet is érdeklődik a drámaian feldolgozott bűnügyi dokumentumfilmek iránt... Ha egy nőt megölnék, a férj az első számú gyanúsított. Méghozzá jó okkal. A férfiak a feleségükkel végeznek, a nők a férjükkel – nem lehet az ember jelentős ideig együtt valakivel anélkül, hogy legalább fontolóra ne vegye, hogy koponyán kólintja egy baseballütővel. És nincs ebben semmi újdonság. Így van ez az idők kezdeté óta, és így is lesz az idők végezetéig.

Tehát a lényeg: ha épp fontolgatod, hogy kinyírnád a feleségedet, *ne tedd*. Ne öld meg, ne is érj hozzá! Ha kell, dobd a picsát, és lépj tovább! Vagy dolgozz a kapcsolatokon! De megölni? Ne. Ebben a Nike tanácsával ellenkezőleg járj el, és „Just *don't* do it”, vagyis: *ne csináld*.

Mert hiába is hiszed, hogy alapos munkát végeztél, előbb-utóbb úgylis elkapnak.

MAMA,
JUST KILLED A MAN

(ANYA, MEGÖLTEM EGY EMBERT
– *QUEEN: BOHEMIAN RHAPSODY*)

ELSŐ FEJEZET

1995. szeptember 3.

Wisconsin, Madison

SOKKAL EGYSZERŰBB LENNE AZ ÉLETE, ha nem ment volna férjhez. Borzasztó ebbe belegondolni, de az igazság sosem kellemes. Az édesanyja azt mondogatja mindig, hogy vannak szép hazugságok és csúnya igazságok. És az igazság az, hogy az élete *tényleg* egyszerűbb lenne Matt nélkül. Ó, szereti őt, ezt nem tagadhatja. De éppen ez a baj, nem? A szerelemnek fogai vannak, karmai, és ha egyszer összeköt valakivel, nehéz kitörni és megszabadulni tőle. Arra gondolt, hogy a házasság talán csak egy vödör szar.

És bár időnként lehet, hogy panaszkodik a férjére, néha pedig tiszta szívből *gyűlöli* őt, még mindig jobb ember, mint bárki, akivel valaha járt. És talán ez a szerelem. A test kémiai reakciója arra, amikor találsz valakit, aki a többi embernél kevésbé irritál.

Janice így látta mindezt, annak ellenére, hogy mindössze egy évvel azelőtt sétált végig a Windsor Creek Községi Ház hosszú, linóleumpadlós folyosóján, és aztán egy csokor hervadt rózsát szorongatva belépett a kicsi, ablaktalan terembe, amit két órára béreltek ki.

Egyedül Janice anyja fényképezett az esküvőn, habár fenntartásai voltak mindennel kapcsolatban. Nem bízott Mattben, azt mondta, nem tűnik *rendes fickónak*, de még így is kattintott párat egy eldobható fényképezőgéppel, amelyet a drogériákban lehet kapni, és használat után le lehet adni előhívatni. Mindössze egyetlen kép sikerült elég jól ahhoz, hogy bekeretezzék. Matt és Janice kézen fogva áll egymás mellett, mögöttük a falon pedig néhány felirat olvasható – felhívás, hogy a gyerekek csak felnőtt felügyelettel tartózkodhatnak a medencénél, és hogy a tornaszereket használat után le kell törölni. Meg van ott egy olcsó irodai óra, aminek a mutatója örökre megállt tizenkettő óra öt percnél. Janice Mattre pillant a fényképen, a fátyla kitüremkedik a vállain, mint egy felhő. Mosolyog. Boldog. Matt is mosolyog, de még csak nem is a menyasszonyára néz. Elfordítja az arcát, a szeme szinte csukva, mintha a nő ott sem lenne.

Csak egy maréknyi ember vett részt az esküvőn, és nem tartott sokáig, mivel a lelkészt közvetlenül utána felfogadták egy temetésre, és távoznia kellett. Amikor Janice megtudta ezt, majdnem lefújta az egészset. Azt gondolta, rossz jel, ha egy lelkész összeadja őket, majd rögtön utána rohan eltemetni valaki mást, de már letették a viszsa nem térítendő foglalót a teremre, és kifizették a bolti süteményt. Nem hagyhatott ott egy ekkora összeget.

Egy évvel az esküvő után, amikor a szája megtelik vérrel, csípi a szemét a benzingőz, és nem tudja abbahagyni a remegést a fájdalomtól, Janice-nek eszébe jut a régi mondás: *a pénz körül forog a világ*. Arra gondol majd, hogy ha elengedte volna azt a tetves kétszáz dolcsit, mennyire máshogy alakul az egész élete.

Ugyanis nagyjából egy évvel a Matthew Evansszel kötött házassága után, és alig tizenkét órával ezt a pillanatot követően Janice halott lesz.

MÁSODIK FEJEZET

H AJNALI KETTŐ FELÉ JÁRT, és a munkahelyén lett volna a helye éjszakai műszakban az idősek otthonában, ahol recepciósként dolgozott. Telefonhívásokat fogadott és sürgős ügyekben segített a bentlakóknak. „Holtidős műszaknak” is hívták, de a főnöke megkérte, hogy ne nevezze így. *Morbid*, ahogy Jesse mondta. A legtöbb itt lakó fél lábbal a sírban jár, nem kell erre külön emlékeztetni őket. Jesse nem nézett rá, miközben beszélt, a kezére szegezte a szemét. Különös figura, leszerelt katona, a harmincas éveiben jár, még mindig az ír édesanyjával él, és mindenhová gyalog jár, mert nincs kocsija. Ugyanakkor rendes pasas. Félénk, csendes. *Egy olyan férfihez kellett volna hozzámennem, mint te*, mondta neki egyszer viccelődve. Jesse nem szólt rá semmit, csak kiment, hogy elszívja a szűrő nélküli cigarettáját. A nő az ablakból figyelte, látta, ahogy a férfi szív néhány slukkot, aztán elnyomja a csikket egy öreg tölgyfa törzsén.

– Ma kicsit késni fogok – mondta Jesse-nek korábban, amikor felhívta az otthont. A férfi a második bűgásra vette fel, és miután felemelte a kagylót, hosszú hallgatás előzte meg a hangját. Mintha lassított felvételen ment volna végbe a mozdulat. De Jesse ilyen volt. Úgy mozgott, mintha egy üst sűrű, olvadt kötörmeléken vergődne

át magát. Egyesek úgy vélték, hogy nincs ki mind a négy kereke, pedig egyszerűen csak szeretett elmerengeni. – Van egy kis személyes elintéznivalóm.

– A férjeddal kapcsolatos?

– Talán.

– Ki fog helyettesíteni?

– Te nem tudnál? – kérdezte Janice. – Jesse, ez most fontos. Csak egy órát szeretnék kérni. Esetleg kettőt.

A férfi felsóhajtott, és Janice tudta, hogy megteszi.

– Ms. Ruby már keresett – közölte Jesse. – Tudom, hogy kaját szoktál csempészni neki az éjszaka közepén, de nem lenne szabad a főétkezéseken kívül ennie.

– Csak pirítóst – jelentette ki Janice. – És igazából nem is éhes, csak magányos, és beszélgetni szeretne valakivel.

Az egyik fele azt kívánta, bár bement volna dolgozni. Időben besétált volna, hogy megkezdje a műszakot. Az otthon konyháján lenne most, kenyeret tenne a pirítóba. Aztán előkotor egy kistányért az egyik konyhaszekrényből, hogy bevigye a 207-es szobába Ms. Ruby-nak, aki csaknem minden éjjel felhívja a recepciót, és panaszkodik, hogy éhes, és nem ehetne-e egy kis pirítóst kovászos kenyérből egy kevéske vajjal megkenve.

– Valami baj van? – kérdezte Jesse. – Tudok segíteni bármiben?

– Nem nagy ügy – felelte könnyedén.

Pedig igenis nagy ügy volt, már amennyire nagy ügy, hogy a férfi, akivel mindössze egy éve házasok, más nővel kufircol a háta mögött. Nővel? Talán *nőkkel*, nem tudhatja. Egyet tudott, legalábbis gyanított: Matt olyankor csinálja, amikor ő dolgozik, és épp pénzt keres, hogy eltartsa a lusta seggét, merthogy a férfi azt mondta, túl megterhelő számára egyszerre dolgozni és egyetemre járni. Ezért aztán

Janice dolgozott tizenkét órás műszakban a Magnólia Idősek Otthonában, hogy Matt otthon maradhasson, és a szabadidejét tanulással töltsse annak ellenére, hogy Janice is próbálta épp befejezni a tanulmányait. Dolgozott, órákra járt, főzött, takarított, és rendben tartotta az életüket, amíg a férje az idő felében olvasott és könyveket lapozgatott, meg az életére *panaszkodott*. Ez olyasmi, amit később tanult meg a Matt-tel kötött házasságáról: ő húzta a rövidebbet, ha egyáltalán húzott bármit is.

– Este találkozunk.

Így most ott volt, az utcán gubbasztott a bérelt házukkal szemben az egyik szomszéd kocsijának lökhárítója mögött bujkálva a járdán. Két órája kuporgott ott, már alig érezte a hátsóját. Zsibbadt, merev lábizmokkal figyelt. Várta, hogy történjen valami, de eddig mást sem látott, csak a lámpák szüntelen fényét az ablakból. Semmi jele mozgásnak. Búcsúzóul megcsókolta Mattet, a tarkójára tette a kezét, magához vonta, finoman megérintette az ajkát, majd elengedte, mintha a világon semmi gond nem lenne – színésznőnek kellett volna mennie, gondolta –, aztán távozott, beült a régi, közös Chevette-jük kormányára mögé – a „tragacsba”, ahogy Janice nevezte, valahányszor bekrepált, rendszerint a legalkalmatlanabb pillanatokban, és kizárólag olyankor, amikor ő ült a kormány mögött. Ezután elhajtott, mint aki munkába megy, de helyette egyszerűen leparkolt a következő sarkon, és elsétált az előre kinézett leshelyére. Az elmúlt két órában csak tücskök ciripeltek a közeli bokorban, zümmögtek az utcalámpák, a nedves, izzadt nadrágjának övrésze pedig idegesítően dörzsölte a derekát. Janice kezdte azt hinni, hogy talán megőrült. Hogy Matt mégsem csalja meg, és csak képzelte az ismeretlen parfümilletet a párnáján, meg a szőke hajcsomókat, amiket a zuhanylefolyóból halászott ki. És a furcsa hívásokat, ne feledkezzünk meg *azokról* sem, a vonal

túlvégén hallatszó halk lélegzetvételtől, aztán az undok kattanásról – de talán ez is semmiség, az emberek rendszeresen félretárcsáznak. . .

Egy kocsi hajtott a házuk elé. Egy pillanatig várt, majd kialudt a fényszórója, és leállt a zakatoló motor. Piros volt, kicsi, aranyos, és egy nő szállt ki az első ülésről. Éppolyan aranyos és kicsi, mint az autója. Atyaég, egy vékony, kék pamutoverallt viselt, amit fehér virágok díszítettek. Csak egy totyogós kisbaba visel ilyesmit. Ám ez a nő, akárki is legyen, tett néhány lépést a ház felé – úgy parkolt le, hogy elállja a kocsifeljárót, állapította meg Janice, és ez talán még annál is jobban bosszantotta, mint a tény, hogy a férjéhez jött szexelni –, Matt pedig kitérte a bejárati ajtót, és a szokásos fürge lépteivel lesétált a lépcsőn a világosba. A karja leengedve, lazán himbálózott a csípője mellett, mintha épp görcsrohamot kapott volna. Janice mindig is röhejesnek találta, hogy valaki így lépcsőzzön, főleg egy Matthez hasonló férfi, aki többnyire könnyeden mozgott, de büntudatot érzett, amiért ezt gondolja, mivel szerette a férfit, és ha szeretsz valakit, bármire találsz számára mentséget. Túlteszed magadat minden rossz, nevetséges vagy ostoba dolgon, és küzdesz a kapcsolatért.

De ekkor meglátta, ahogy Matt magához vonja a nőt, és egyenesen szájon csókolja, miközben az egyik keze lekúszik a hátán, és vadul megmarkolja a fenekét, majd bekíséri őt a házba. És Janice rádőbbsent, hogy nem akar tovább küzdeni a kapcsolatukért.

Miután bementek, Janice odasétált a tragacshoz, beült néhány perc-re a kormány mögé, és próbálta szabályozni a légzését. Émelygett, és végül még az ajtót is kinyitotta. Kihajolt, erőtlenül öklendezett a járda felé, de csak egy kis sárga, bűzös folyadék és nyál jött fel.

– Tudtad jól, mit csinál – mondta magának. Összerezcent a saját hangjára, hirtelen visszafordult, és olyan durván ütött bele a

kormányba, hogy aztán hangosan felszisszent a fájdalomtól, és a mellkasához szorította a kezét. – Ne tessed, hogy meglepődtél, végig tudtad, mi történik!

Igen, de más volt *gyánítani*, hogy mit csinál Matt, és más ténylegesen *tudni*. És most, hogy már biztosan tudja – Matt tagadhatatlanul egy óriási köcsög és egy hűtlen szarházi –, mit fog vajon csinálni? Mert ezt már nem tudja figyelmen kívül hagyni. Ha semmit sem csinál, és továbbra is úgy tesz, mintha minden rendben lenne, és hagyja, hogy Matt azt csinálja, amit akar, akkor nem lesz ő maga is bűnrészes? Nem lehetne még azzal is megvádolni, hogy támogatja és ösztönzi Matt félrelépéseit, és ő is legalább annyira kivette a részét a megcsalásból, mint maga a férfi?

Vagy ez talán ostobaság, mert a nők állandóan lenyelik az efféle szarságokat. Féltreéneknak. Odafordítják a másik orcájukat. Úgy tesznek, mintha semmi sem történe, és talán öt vagy tíz év múlva mindez megszokottá válik, és Matt meg a női is csak egy újabb dolognak számítanak majd, mint a használat után nyirkos kis gombócba gyúrt zoknik, vagy a szúrós szőrszálak, amiket a mosdókagylóban hagy borotválkozás után. Csak egy újabb dolog, amit el kell fogadnia vele kapcsolatban.

De éppen ez a kérdés: *Képes* lenne fogadni?

Vagy egy még jobb kérdés: *Hajlandó* elfogadni?

A lelki szeme előtt felderengett a pisztoly, amit Matt az asztalfiókba rejtve, a bejárati ajtó közelében tartott. Nem sokszor jutott eszébe, de most aztán igen. Gondolhatjátok. Matt *Szombat esti láznak* nevezte, mintha a cuki elnevezéstől könnyebb lenne elfogadni. Merthogy látta a félelmet Janice arcán, amikor hazavitte, és a nő nem akarta kézbe venni. Nincs kutyánk, úgyhogy szükségünk van egy pisztolyra. Ezzel érvelt Matt, Janice pedig belement. Könnyebb

volt hagyni, hogy megtartsa, mint vitatkozni vele, annak ellenére, hogy nem szerette a fegyvereket. A fegyverek embereket bántanak, mondta Janice. Embereket *ölnek*. Mindig is ellenezte a fegyveres erőszakot, de a férfi nem hallgatott rá. Jobb biztonságban tudni magunkat, jelentette ki, és a pisztoly onnantól kezdve a fiókban pihent. Janice gyakorlatilag megfélekedezett a rövid csövéről és a tompa, fémes fényéről.

De most nem tudta kiverni a fejéből a gondolatát.

Szóval ez a helyzet: *képes* lenne elfogadni, hogy Matt megcsalja, ahogy elfogadott már annyi minden mást, de egy évből öt lesz, aztán tíz, abból pedig húsz, és ő addigra középkorú lesz. Negyvenöt évesen hajlandó lesz vajon elfogadni, hogy ennyi időt töltött egy olyan férfival, aki megcsalja? Arra gondolt, addigra már nem csupán a megcsalásról lesz szó. Hogyan fogja érezni magát huszonvalahány év múlva, amikor már végtelen hosszú listája lesz arról, hogy miért utálja Mat-tet, és csak hab lesz a tortán, hogy oda dugja a farkát, ahová épp szeretné?

Valószínűleg meg akarja majd ölni.

Elképzelte, hogy odavezet most a házukhoz, kiszáll a kocsiból, és besétál – nem tartana sokáig –, majd kihúzza az asztal fiókját, és kivieszi a pisztolyt. Még sosem vette kézbe, de el tudta képzelni, miként nehezedik a tenyerére a súlya, és hogy milyen érzés, amikor az olajszerű, sima fém az ujjaihoz ér.

Elképzelte, ahogy meghúzza a ravaszt.

– Szóval, mit fogsz most csinálni? – kérdezte.

Megpillantotta magát a visszapillantó tükörben, és képtelen volt félrenézni. Az arca hamuszürke volt és beesett, a szeme egészen a koponyájába süppedt. Így szokott kinézni, amikor beteg. Egyszer azt mondta neki egy férfi, hogy bizonyos megvilágításban

borostyánszínű a szeme, gyönyörű, szinte arany – de most nincs benne semmi gyönyörű, gondolta. Ez egy örült szeme. Egy eszementé.

– Mihez kezdünk most? – kérdezte egyenesen a tükörbe meredve. Saját, zavaros szemébe nézett. Szokása volt így beszélgetni a tükörképével, mintha nem is ő, hanem egy barátja lenne ott. Mintha ketten lennének, és nem csak ő egyedül. – Ebben a pillanatban. Mit csinálunk ebben a pillanatban?

HARMADIK FEJEZET

2018. augusztus 28.

Rocky Mountain Nemzeti Park, Colorado állam

ELSZÓRT FOLTOKBAN VOLT CSAK NÉMI ÁRNYÉK az ösvény mentén, sötét kis pocsoltyák, amiket a fejük fölé nyújtózó fenyőágak és a kitüremkedő, érdes sziklák vetettek a földre. A hőmérséklet mintha tíz fokot zuhant volna ezeken a helyeken. Marie megállt az egyiknél, és megigazította a hátizsákja pántját, hogy enyhítse a vállába hasító fájdalmat. Nem volt meleg odafent – nem mintha valaha is *meleg* lenne ilyen magasságban, de a nyár a vége felé járt már, egész nap túráztak, tiszta és kék volt az ég, a levegő pedig párás és fülledt, mivel rengeteget esett az eső az elmúlt napokban – ami azt illeti, az addig mért legnagyobb esőzés volt az államban. Marie az utolsó, nagyjából nyolc kilométeren már úszott az izzadságban. Már önmagában is elég rossz lett volna, ahogy a feje tetejéről végigcsordul az arcán és a nyakán, de tovább rontotta, hogy fáj a térd, különösen a bal. Olyan érzés volt, mintha a térdkalácsa mögött egy apró, lüktető napocska vette volna át a porc helyét. Amikor összeértek a csontok, rettenetes fájdalmat sugárzott. Az orvos azt mondta, kortizoninjekcióval lehet

rajta segíteni, de Marie már a gondolatra is csikorgatta a fogát, hogy egy hosszú injekciós tűt döfjenek a térdébe, ezért inkább úgy döntött, kihagyja. Stílusosan szólva, amíg a fájdalom nem rosszabbodik, nem szúr ki magával.

Így aztán sokszor meg kellett állnia, hogy pihentesse a térdét annak ellenére, hogy Matt érzékelhetően türelmetlenkedett. A férfi felsóhajtott és előrement, dobolt a lábával, és halk, cincogó hangot hallatott a torka mélyéről, hogy tudassa a nővel, mennyire bosszús, és mennyire szeretné, ha gyorsabban vonszolná a hátsóját. Ezt elegánsan meg is fogalmazta, de Marie nem vett róla tudomást.

Az évek során megtanulta, hogyan ignorálja a férjét.

– Sietünk valahová? – kérdezte. Előrehajolva masszírozta a térdkalácsát, miközben grimaszolt. Matt háttal állt a nőnek, távolabb az ösvényen. – Matt! Hallasz? Időpontra megyünk, vagy mi?

A férfi megfordult. A kezében tartotta a mobilját. A telefonok évről évre egyre kisebbek és vékonyabbak, de Matt ragaszkodott a legnagyobbhoz. Valahányszor telefonált, úgy festett, mintha egy könyvet tartana a fejéhez. *Nagyot vagy semmit*, mondta előszeretettel. Egy rakás ilyen bölcsességet raktározott el az évek során, amiket az ügynöksapatában és otthon is egyaránt használt. Marie mindet utálta. *Ragadd meg a lehetőséget! Az alacsonyán lógó gyümölcserít nyújtózkodj! Képzeld el életed lehetőségét!*

– Nincs térerő idefent – jelentette ki Matt.

– Fel kell hívnod valakit?

– Nem. – Olyan pillantást vetett a nőre, amit Marie nem igazán tudott értelmezni. – Csak ellenőriztem.

Ez a túra eleve az ő ötlete volt, habár Marie szervezte meg. Marie választott helyszínt, és ő döntött a részletekről, de Matt vetette fel. Egy spontán kirándulás a hegyekbe, éjszaka egy romantikus

menedékházban alszanak, napközben pedig túráznak a gyönyörű parkban. Marie egyből ráharapott, hiszen utoljára mikor is javasolt Matt *bármi* hasonlót? Soha. A családi vakáció egy dolog – Matt mindig szakított rá időt, főleg, amíg a lányok kicsik voltak –, de mikor is mentek utoljára bárhová kettesben, férj és feleségként? Marie nem is emlékezett rá. Késő vasárnap utaztak fel, hogy elkerüljék a hétvégi turistaforgalmat. Kibéreltek egy elképesztő kilátással rendelkező magánházat az erdő mellett. Magában a városban nem akadt sok program – Estes Park nem éppen nevezhető mozgalmas központnak, hacsak nem a kis fagyaltos bódék és a régiségboltok hoznak valakit lázba –, Marie viszont szerette, és mindig szívesen utazott ide. Matt még sosem járt itt, annak ellenére, hogy Marie jó néhányszor ellátogatott a lányokkal, vagy épp egyéjszakás kirándulásra jött a barátaival. Néha még egyedül is túrázott, jó sok vízzel és naptejvel a táskájában, vagy éppen sziklamászást tanult. Van valami a szabadban, a magas, vézna fáknak és az elképesztően kék égben. Ráadásul itt csend honol. Nem kifejezett csend, vannak madárhangok, a rovarok zümmögnek és a folyó zúg, de mégis más itt lenni. Idekint a csend jó, a csend nem olyasmi, ami megőrjíti az embert, mint otthon, ahol mindig bekapcsolja a tévét vagy bömbölteti a telefonját. Az otthoni csendtől félt és próbált megszabadulni. Próbálta elmagyarázni Mattnek, de a férfi csak összezavarodott tőle. Csend, zaj, káosz – számára mindegy. Számára mindig minden mindegy.

Példának okáért, fél tucat jávorszarvas volt a bejárati ajtajuk előtt aznap reggel. Lassan, komótosan falatoztak a bokrokról, és érdektelen pillantással figyelték, hogy Marie fényképez.

Csak szarvasok, közölte Matt.

Jávorszarvasok. Ezek jávorszarvasok, felelte erre Marie. Hát nem nagyszerű? Odahaza nem mindennap látunk jávorszarvasokat!

De Mattet ez nem érdekelte. Az előző éjszakát a kunyhó konyhájában töltötte. Gondosan összekészítette a túrafelszerelést, teletömte a táskát müzliszeletekkel, vízzel és naptejvel, amit előző nap vásároltak a városban. Valamiféle nyugtalanság áradt belőle, ami Marie-t is nyugtalanná tette: olyannyira, hogy nem is élvezte igazán, amikor körbevezették őket a Stanley Hotelben, és a Fő utcai nyugodt sétájukat sem. Vacsora közben Matt bevallotta, hogy alig várja a másnap reggeli túrát, hogy kimozduljon és átmozgassa a lábait.

Korán elindultak, és egész nap gyalogoltak. Tavak körül, meredek ösvényeken fel és lejtőkön le. Csak annyira álltak meg, hogy lefotózzák a vadakat, és gyorsan megegyék az ebédre szánt tonhalat, amit műanyag kanállal kellett kikotorniuk egy alumíniumtasakból. Úgy tervezték, hogy ez lesz aznap az utolsó túrájuk, annak ellenére, hogy vissza kellett szállniuk a kocsiba, és elmenniük egészen a park másik végéig, a túraösvény elejéhez. De a kilátás lenyűgöző volt a hegytetőről. Kihagyhatatlan. Miután leparkoltak, Matt széthajtogatta a térképet a kocsni motorháztetején, végignézte, és követte az ujjával a szaggatott, cikcakkos túraútvonalat, miközben a mellettük elhaladó túrázók kíváncsi pillantásokat vetettek rájuk.

Matt nem mindig volt ilyen. Amikor összeházasodtak, más volt. Oldottabb. Szinte... laza. Las Vegasba repültek megházasodni. A denveri repülőtér kifutójáról alig egy óra utazást követően a Las Vegas Stripen találták magukat, ahol egy Elvis-imitátor előtt ismételték el az esküvői fogadalmukat. Évekkel később, amikor nyaralni jártak a lányokkal, sátorozni, halászni meg vidámparkokba, Matt volt a spontán, Marie pedig a tervezős, aki beosztotta a pénzt és összekészítette az útravalót, meg gondoskodott róla, hogy tele legyen a tank és meglegyenek a repülőjegyek. Akkoriban Matt... szórakoztató volt? Nem ez rá a legmegfelelőbb szó, ugyanakkor mégis

tökéletes. Matt szórakoztató volt, Marie pedig földhözragadt, és most úgy tűnik, szerepet cseréltek. Talán az az oka, hogy mindketten öregszenek. És ahogy az ember öregszik, megváltozik, nem igaz? Évekkel ezelőtt Marie volt a merev, a vaskalapos, de idővel elfogadta a dolgokat és megbékélt velük. Részben azért, mert megszülettek a lányaik – Hannah és Maddie, akik most mindketten egyetemre jártak, és önálló életet kezdtek –, mivel a gyerekek képesek a leginkább rádöbbeneni arra bárkit, hogy milyen lényegtelen minden más. Másrészről pedig a kora miatt. Marie megkomolyodott az évek során. Felnőtt. Próbált előbb gondolkozni, és csak utána cselekedni. Megtervezni dolgokat. Ez történik, ha öregszik az ember. Türelmes lesz. Bölcs.

– Rendben, készen állok – egyenesedett fel lassan Marie.

Aludniuk kellett volna inkább reggel, gondolta. Lazábbra venni a tempót. Kelhettek volna később, elindulhattak volna azután, hogy omlettet meg mimosa koktélt reggeliznek, de ez is egy újabb példája annak, hogy nincsenek egy hullámhosszon. Marie pihenni akart, Matt pedig kimenni a szabadba. És szokás szerint Matt javára dőlt el a dolog.

– Remek, akkor menjünk! – mondta.

Már el is indult, négy méterrel előrébb járt, bakancsa magabiztosan dobbant a laza, kavicsos úton. A családjuk mindig is szerette a szabadtéri programokat –, hiszen hogy a fenébe élnél úgy Coloradóban, hogy *nem* szereted –, de Marie hirtelen azt kívánta, bár újra a konyhóban lehetne a tévé előtt, és a dohányzóasztalra felpolcolt lábbal egy pohár vörösbort kortyolgatna. Elfáradt, megéhezett, és nem volt kedve ehhez. Már nem.

– Még jó hosszú út áll előttünk sötétedés előtt, nem?

– De – válaszolt Marie.

Tett egy apró, csoszogó lépést, majd még egyet. Nem tűnt helyénvalónak, hogy *ennyire* rohadtul fájjon a térde, ha egyszer mindennap mozog – reggelente legalább hat kilométert fut, és heti háromszor vagy négyszer jógázik. Élete legjobb formájában van, a teste feszebb és izmosabb, mint valaha, de ez nem akadályozza meg a hülye térdét abban, hogy rendetlenkedjen, főleg a maihoz hasonló napokon, amikor szinte biztosra vehető, hogy esni fog. Mindig fáj a térde, ha nedvesség volt a levegőben, és ezt meg is mondta Mattnek a parkba vezető úton.

– Jövök.

Matt nem felelt, talán egyáltalán nem is hallotta. Túl messze járt. Gyalogolt, közben pedig lazán lóbálta maga mellett a karjait. Marie újra grimaszolt, aztán megdörzsölte a térdét. Olyan érzés volt, mint ha tele lenne homokkal vagy apró üvegszemcsékkel.

Elhaladt mellettük egy pár az ellenkező irányba, lefelé tartottak a túraösvény kezdőpontjához. Az egyik nő együttérzőn Marie-re mosolygott, majd visszapillantott Mattre, és egy halvány ránc jelent meg a homlokán. Van valami furcsa abban a férfiban, tűnődött a nő, de végül elhessegette a gondolatot. Semmi, mondta a barátnőjének, amikor megkérdezte tőle, hogy mi a baj. Csak kirázott a hideg. Lúdbőrözik a hátam.

De alig két órával később újra látja majd azt a férfit. Levegő után kapkodva, segítségért kiabálva szalad majd lefelé az ösvényen. A feleségem, mondja. Azt hiszem, meghalt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

NEGYEDIK FEJEZET

OLYAN ZÖLD VOLT ODAFENT... Nem úgy, mint Denverben, ahol a színpaletta mindig a hálaadás időszakára emlékeztette. Denver egész évben barna és sárga. Száraz, leszámítva az elmúlt nyarat, amikor szinte minden délután vihar tombolt. A híradó szerint folyók áradtak ki, és sok ember került túl közel a tomboló vízhez, ami magával ragadta őket. A testük sosem került elő. Senki sincs hozzászokva ennyi esőhöz, főleg egy olyan városban, ahol az ég mindig gyászos és szürke. A klímaváltozás miatt történt, mondták az emberek. Vagy talán El Niño az. Vagy talán csak egy véletlen, furcsa időjárás, amiről jövőre mindenki megfeledkezik.

Marie emlékezett rá, amikor Coloradóba költözött keletről. Beletelt néhány hétbe, hogy hozzászokjon. Magasabb a légnyomás, hideg a levegő, és olyan száraz, hogy az ajka folyton kicserepesedett és vérzett, amíg el nem kezdte petróleumzselével kenni. Egy kis tubussal mindig hordott magával a retiküljében. Idővel aztán hozzászokott Coloradóhoz, de ismerjük a mondást, hogy az ember bármit képes megszokni idővel. Marie így gondolta.

– Eleredt az eső – jegyezte meg.